

deraf vilde følge. „Jeg skal medvirke til dens Gennemførelse, for saa vidt der er Ønske derom“. Mere kunde det ærede Medlem ikke forlange af mig i Fjor. Efter at have gjort Rede for, hvad Foranstaltningens Gennemførelse vilde koste dels i Indtægtstab, dels i positiv Udgift, føjede jeg til: „Men hvis Udvalget ikke positivt tilkendegiver, at det ønsker Forslag om Afskaffelse af de omtalte Bomme, vil jeg ikke stille Forslag i den Retning, og saa vil jeg haabe, at Sagen maa hvile en Stund. Hvad enten jeg bliver paa denne Plads eller ej, vil jeg mene, at det ikke er af Vejen at bemærke, at denne Sag nu er gaaet igennem Tinget tid nok til, at det nu enten skal være Knald eller Fald, enten skulle Bommene afskaffes, og saa er den Historie ude af Verden, eller ogsaa lader man dem blive, hvor de ere, en Tid, og saa tager man Spørgsmaalet op igen ad Aare, om man saa ønsker“. Jeg synes ikke, at det ærede Medlem kunde forlange mere af mig. Jeg hørte ikke til det ærede Medlem siden ved Konferencen mellem anden og tredie Behandling af Finanslovforslaget eller ved selve tredie Behandling. Jeg havde altsaa ønsket, før jeg gik videre, at faa en positiv Udtalelse fra Finansudvalget. En saadan er ikke kommen frem. I Fjor, da Tiden var inde til at faa Sagen afgjort — den var først inde i Fjor, det har ikke kunnet lade sig gøre før — forsøgte man at faa den afgjort. Nu paa en vis Maade at køre op med de Bomme for 6te eller 7de Gang finder jeg ikke, der er Anledning til. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at han kan blive ved at være Ridder af Bomspørgsmaalet, i alt Fald de første Aar. I Fjor var Tiden inde, men det ærede Medlem forsøgte sin Besøgelsestid, og nu maa det vistnok have sit Forblivende ved det bestaaende i en Aarrække endnu. Hvad endelig det antikverede ved disse Bomme angaar, turde der være Anledning til at erindre om, hvad der for øvrigt er sagt før fra denne Plads, at der er andre Bomme, som det er endnu mere paatrængende nødvendigt at faa fjernet. Naar man kører her fra Rigsdagsbygningen ud i Dyrehaven, bliver man, inden man er kommen ret langt, stoppet midt paa Københavns Gader. Saa kommer der en Mand og stiller sig op. (K. M. Klausen: Det er ikke i København!) Ja, det er da i den tæt bebyggede Del af Byen, maaske det ikke hører under det ærede Medlems Omraade, men ude paa Østerbrogade eller Strandvejen bliver man stoppet af denne Bom. (K. M. Klausen: Det

er ikke i København!) Det er lige meget, om det er udenfor Københavns Grænse eller indenfor. Den ligger i den Grad nær ved København, at den er meget mere generende end de Bomme, der her er Tale om, som ligge indenfor et afgrænset og for saa vidt privat Omraade. De ere ikke nær saa generende for Færdselen som Bommene i København eller i de med København sammenbyggede Bydele — lad os sige saadan.

Saa gaar jeg videre til § 13 og standser ved det første Spørgsmaal, som har været Genstand for Samraad, nemlig Spørgsmaalet om Stipendiefonden og Forhøjelse af Undervisnings- og Eksamensgebyrerne ved Landbohøjskolen. Jeg skal derom gentage, hvad jeg sagde i Finansudvalget, at det er et Spørgsmaal, man kan ordne administrativt, og jeg skal tage under Overvejelse, om det bør ske i den allernærmeste Tid, eller man bør se Tiden an.

Det næste Spørgsmaal er, om Mejerierne selv skulle betale de Udgifter, der flyde af deres Deltagelse i de sammenhængende Rækker af Smørudstillinger i det landøkonomiske Forsøgslaboratorium. Derom er jeg ganske enig med Ordføreren for Udvalget (P. Th. Nielsen), som udtalte, for øvrigt i samme Retning, som jeg havde udtalt mig i Finansudvalget, at videre logisk er det jo ikke nu at komme og sige: Nu er Deltagelsen i disse Udstillinger bleven tvungen i Henhold til en her givne Lov, og saa skal der betales; før, da det var en ganske frivillig Sag, om man vilde deltage i disse Smørbedømmelser, betalte Staten Beløbet. Naar det ærede Medlem prøver at erindre, hvad der foregik her i Fjor ved Behandlingen af Loven om Handel med Smør, i Henhold til hvilken disse Bedømmelser skulle finde Sted, vil han huske, at han og hans Venner og Venners Venner, de Radikale og yderste Højre, absolut vilde have, at Mejeriernes Deltagelse skulde være tvungen. Hvis de Herrer havde faaet det Standpunkt gennemført — det lykkedes nu ikke —, gad jeg set, om man saa bagefter vilde komme og sige: Nu have vi ved Lov fastsat, at Mejerierne skulde deltage i Bedømmelsen, nu stryge vi af Finansloven den hidtidige Bevilling til Afholdelse af de dermed forbundne Omkostninger, nu skulde de selv betale det, som ved et Magtbud fra Statens Side er gjort dem til Pligt at deltage i. Jeg gad set, om De virkelig vilde kunne hævde det Standpunkt. Jeg mener, at vi helst maa blive staaende ved det, som har været Sød og Skik i en lang Række af Aar. Tilskuddene til Landbruget ere blevne og blive ret stærkt beskaarne, ere blevne det